

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 114.306 van 8 januari 2003
in de zaak A. 131.440/VII- 28.667**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat Jean GAKWAYA,
 kantoor houdende te 1080 BRUSSEL,
 Leopold II laan, 227

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Rwandese nationaliteit, op 8 januari 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 januari 2003 houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2003 om 14.30 u;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 29 september 2002, voorzien van een paspoort met “Schengen”-visum, afgeleverd door de Duitse diplomatieke overheden voor rekening van Italië. Op de luchthaven van Zaventem werd zij door de grenspolitie tegengehouden en, nadat zij zich in België vluchteling had verklaard, werd zij opgesloten in het transitcentrum 127 te Melsbroek. Op 29 november 2002 werd zij vrijgelaten.

1.2. Op 6 januari 2003 betekende de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

"(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/07/1996 en van artikel 5.2, 5.4 en 11.4 van de Conventie van Dublin van 15/06/1990.

De Duitse autoriteiten hebben een Schengen visum afgeleverd aan betrokkene in naam van de Italiaanse autoriteiten.

Op 03/10/2002 werd een overnameverzoek ingediend(e) bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Daar er tot op heden geen antwoord werd verstrekt door de Italiaanse autoriteiten en zodoende de in artikel 11.4 van voornoemde Conventie gedefinieerde antwoordtermijn van 3 maanden is overschreden, komt de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene automatisch aan Italië toe.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de grenspolitie van de luchthaven te Rome.

(...)".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet) voorziet dat de asielaanvraag wordt behandeld in het Nederlands of het Frans, naar keuze van de vreemdeling die niet de hulp van een tolk verlangt, of bij ontstentenis daarvan, in functie van de noodwendigheden van de diensten; dat, krachtens artikel 51/4, § 3 van dezelfde wet, die taal moet worden gebruikt in de eventuele daaropvolgende procedure voor de Raad van State; dat echter overeenkomstig de mogelijkheid die haar wordt geboden bij artikel 66 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, in haar akten en verklaringen de taal van haar keuze heeft gebruikt;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij vraagt dat de Raad van State haar zou uitnodigen “deel te nemen aan de debatten”; dat er evenwel geen wettelijk of reglementair voorschrift bestaat waarop een verzoekende partij zich kan beroepen om haar persoonlijke verschijning voor de Raad van State te vragen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de bestreden beslissing het gevolg is van het feit dat de verzoekende partij een visum voor Italië heeft aangevraagd; dat deze staat dan ook, op grond van de conventie van Dublin van 15 juni 1990 verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag; dat de omstandigheden die de verzoekende partij als motieven om haar asielaanvraag toch door België te laten behandelen ingeroepen heeft in de brief die de raadsman van de verzoekende partij op 9 oktober 2002 naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verstuurd (historische banden tussen Rwanda en België, verblijf van haar zuster in België) uiteraard ook reeds bekend waren toen de verzoekende partij in haar land van herkomst een visum aanvroeg; dat ter terechtzitting wordt toegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar visumaanvraag wist dat haar zuster in België verbleef; dat niet wordt uiteengezet waarom het op dat ogenblik voor haar onmogelijk was om een visum voor België aan te vragen;

Overwegende dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan eigen toedoen te wijten zijn; dat zij door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis mag liggen van de toestand waarin ze zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat dit te dezen, zoals hierboven werd uiteengezet, wel het geval lijkt;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.